

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή, Εμμανουηλία-Αλεξάνδρα Κεχαγιά, και από τη Γραμματέα, Τ.Λ.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Αρμοδίως (άρθρο 19 του ΚΠολΔ) φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, η από 10-11-2016 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./11-11-2016) έφεση του εναγομένου, ως ολικά ηττηθέντος διαδικίου, κατά της με αριθμό 4672/2014 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, που εκδόθηκε, αντιμωλία των νυν διαδικίων, κατά την τακτική διαδικασία, επί της από 19-4-2013 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./26-6-2013) αναγνωριστικής της κυριότητας και διόρθωσης κτηματολογικής εγγραφής αγωγής της ενάγουσας κατ' αυτού. Η έφεση αυτή έχει ασκηθεί νομότυπα [άρθρο 495 § 1 εδ.α' του ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του ν.4335/2015 (ΦΕΚ Α.87/23-7-2015), που εφαρμόζεται για τις εφέσεις που ασκούνται μετά την 1-1-2016 (άρθρο ένατο παρ.2 αυτού), 500, 511, 513 § 1 εδαφ.β', 516 § 1, 517 και 520 § 1 του ΚΠολΔ] και εμπρόθεσμα (άρθρο 518 § 2 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει ομοίως μετά την αντικατάστασή του από τα παραπάνω άρθρο), μη απαιτούμενης της κατάθεσης παραβόλου, κατ' άρθρο 495 § 4 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 12 § 2 του ν.4055/2012, αφού το εκκαλούν δεν υποχρεούνται στην καταβολή του σύμφωνα με το άρθρο 19 του δ/τος 26-6/10-7-1944 «περί Κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου». Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 § 1 του ΚΠολΔ).

Η ενάγουσα εξέθετε στην αγωγή της ότι κατέστη αποκλειστική κυρία του ειδικότερα περιγραφόμενου γεωτεμαχίου, που βρίσκεται στη Σαλαμίνα, εντός της κτηματικής περιφέρειας της πρώην Κοινότητας Σαλαμίνας και στη θέση «.....», εκτός σχεδίου πόλεως, εκτάσεως 812 τμ, με παράγωγο τρόπο, δυνάμει νόμιμου και μεταγεγραμμένου τίτλου, άλλως με πρωτότυπο τρόπο, και ειδικότερα με έκτακτη χρησικτησία, αφού το νέμεται για χρονικό διάστημα 150 ετών, προσμετρώντας στον χρόνο νομής της και τον χρόνο νομής των δικαιωπαρόχων της, ασκώντας σε αυτό τις αναφερόμενες πράξεις φυσικής εξουσίας διανοία κυρίου. Ότι, κατά τη διαδικασία της κτηματογράφησης της περιοχής, το εν λόγω ακίνητο καταχωρίστηκε ανακριβώς ως ανήκον στο εναγόμενο. Ακολούθως, ζητούσε να αναγνωριστεί η κυριότητά της επί του επιδικίου ακινήτου, να διορθωθούν οι σχετικές εγγραφές στα Κτηματολογικά Βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Σαλαμίνας, να αναγραφεί η ίδια αποκλειστική κυρία αυτού και να επιβληθούν σε βάρος του εναγομένου τα δικαστικά της έξοδα.

Επί της αγωγής αυτής, εκδόθηκε η εκκαλουμένη, με την οποία, έγινε αυτή δεκτή στο σύνολό της. Κατά της απόφασης αυτής, παραπονείται το εκκαλούν για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της με σκοπό να απορριφθεί η αγωγή.

Η διάταξη του άρθρου 54 Α του ν.4174/2013, όπως αυτή ίσχυε- μετά την αντικατάστασή της από το Γ.4 άρθρου τρίτου Ν. 4254/2014 (ΦΕΚ Α 85/7.4.2014) και πριν την αντικατάστασή της με το άρθρο 13 § 5 του ν.4474/2017, το οποίο ισχύει από 1.1.2017-κατά τον χρόνο συζήτησης της αγωγής στο Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο (7-4-2014), και καθιερώνει διαδικαστικό απαράδεκτο για τις εμπράγματα αγωγές, αν δεν προσκομιστεί από τον υπόχρεο σε ΕΝ.Φ.Ι.Α, το πιστοποιητικό των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου αυτού, είναι φορολογικής φύσεως και θεσπίστηκε για να διασφαλίσει το φορολογικό δικαίωμα του δημοσίου, η δε

παράβασή της δεν δημιουργεί διαδικαστικό απαράδεκτο, ένεκα του οποίου να θεμελιώνεται ο λόγος αναιρέσης από το άρθρο 559 αριθμ. 14 του ΚΠολΔ, που αναφέρεται σε απαράδεκτα, που οδηγούν στην απόρριψη του ενδίκου βοηθήματος. Ειδικότερα, η διάταξη αυτή λόγω του αμιγούς φορολογικού χαρακτήρα της δεν είναι εφαρμοστέα, ως ευθέως αντιτιθέμενη τόσο στα άρθρα 17, 20 και 25 του Συντάγματος, όσο και στο άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, δεδομένου ότι δεν αφορά στην προστασία των συναλλασσομένων σε σχέση με τα ακίνητα, ώστε να επιδιώκει την παροχή δικαστικής προστασίας, αποτελώντας ειδική διαδικαστική προϋπόθεση μιας εμπράγματης αγωγής και προαπαιτούμενο προκειμένου να εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας (ΑΠ 1143/2019, ΕφΔωδ (Μον) 195/2018, ΕφΔωδ (Μον) 169/2018, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Με τον πρώτο λόγο της έφεσής του το εκκαλούν παραπονείται ότι έπρεπε να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της αγωγής, σύμφωνα με την προαναφερθείσα διάταξη, επειδή δεν προσκομίστηκε από την ενάγουσα το πιστοποιητικό καταβολής ΕΝΦΙΑ για το επίδικο ακίνητο. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε έστω και άνευ αιτιολογίας που συμπληρώνεται από την αιτιολογία της παρούσας- ότι δεν απαιτείται η προσκόμιση του συγκεκριμένου πιστοποιητικού, συνεπώς, κατά τα προεκτεθέντα, ορθά εφάρμοσε την προαναφερθείσα διάταξη και πρέπει ο συγκεκριμένος λόγος της έφεσης ν' απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος.

Από τη διάταξη του άρθρου 216 § 1 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι επί διεκδικητικής ή αναγνωριστικής της κυριότητας ακινήτου αγωγής απαιτείται, για το ορισμένο αυτής, εκτός από τα απαιτούμενα κατά το άρθρο 1094 του ΑΚ στοιχεία, και ακριβής περιγραφή του εν λόγω ακινήτου, δηλαδή προσδιορισμός του κατά θέση, έκταση, ιδιότητα και όρια και μάλιστα τόσο λεπτομερής, ώστε να μην υπάρχει αμφιβολία ως προς την ταυτότητά του. Δεν απαιτείται, όμως, να αναφέρονται στο αγωγικό δικόγραφο οι πλευρικές διαστάσεις, ο καθ' όρια προσανατολισμός του (ΑΠ 301/2017, ΑΠ 781/2016, ΑΠ 452/2016, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), το σχήμα του (ΑΠ 138/2015 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), ούτε και να επισυνάπτεται τοπογραφικό διάγραμμα, στο οποίο αυτό να εμφανίζεται (ΑΠ 289/2016 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), αλλά ούτε και να κατονομάζονται οι ιδιοκτήτες των όμορων ακινήτων (ΑΠ 301/2017, ΑΠ 781/2016, ό.π), εφόσον και χωρίς τα στοιχεία αυτά δεν δημιουργείται αμφιβολία για την ταυτότητα του επιδίκου. Όταν το διεκδικούμενο ακίνητο φέρεται ως τμήμα μεγαλύτερου ακινήτου, ο ενάγων έχει υποχρέωση, εκτός από την έκταση του διεκδικούμενου αυτού τμήματος, να προσδιορίσει τη θέση του μέσα στο μεγαλύτερο ακίνητο (ΑΠ 301/2017, ΑΠ 452/2016 ό.π, ΑΠ 2073/2014, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), ώστε να είναι δυνατόν στον εναγόμενο μεν να αντιτάξει άμυνα περί συγκεκριμένου και όχι ασαφούς επιδίκου αντικειμένου, στο δικαστήριο δε να τάξει το προσήκον θέμα αποδείξεως και να εκδώσει απόφαση δεκτική εκτελέσεως (ΑΠ 1728/2012, ΑΠ 1347/2010 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Επιπλέον, αναφορικά με την κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία, άσκηση νομής, προκειμένου για ακίνητο-και υπό το προϊσχύσαν βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο (ΑΠ 862/2011, ΑΠ 1183/2010 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»)- συνιστούν οι εμφανείς υλικές ενέργειες επ' αυτού, που προσιδιάζουν στη φύση και στον προορισμό του, με τις οποίες εκδηλώνεται η βούληση του νομέα να το εξουσιάζει, όπως θεωρούνται, μεταξύ άλλων, ειδικώς όταν πρόκειται για αγροτικό ακίνητο, η καλλιέργεια, η φύτευση δέντρων, η συλλογή καρπών, η μίσθωση κ.α (ΑΠ 642/2016, ΕφΘεσ 528/2014 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), καθώς επίσης η οριοθέτηση και καταμέτρηση των διαστάσεων του, η ανάθεση σύνταξης τοπογραφικών διαγραμμάτων, οι ενέργειες για ένταξή του στο σχέδιο πόλεως και, εφόσον πρόκειται για κληρονομιαίο ακίνητο, η αποδοχή κληρονομιάς, η μεταγραφή της και η καταβολή του φόρου κληρονομιάς (ΑΠ 165/2014 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Έτσι, αν η αγωγή έχει ως βάση την τακτική ή έκτακτη χρησικτησία για την πληρότητα του δικογράφου, πρέπει ο ενάγων, εκτός από τα παραπάνω στοιχεία να αναφέρει, μεταξύ άλλων, τις πράξεις νομής στο ακίνητο του ίδιου και αν συντρέχει περίπτωση προσμέτρησης νομής και εκείνες των δικαιοπαρόχων του, χωρίς να απαιτείται ο ημερολογιακός προσδιορισμός των επί μέρους πράξεων μέσα στον χρόνο της χρησικτησίας (ΑΠ 642/2016 ό.π, ΑΠ 1389/2014, ΑΠ 1360/2014, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 165/2014 ό.π).

Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις των νόμων 8 παρ. 1 Κωδ. (7.39), 9 παρ. 1 Βασ. (50.14), 2 παρ. 20 Πανδ. (41.4), 6 Πανδ. (44.3), 76 παρ.1 Πανδ. (18.1) και 7 παρ. 3 Πανδ. (23.3) του προϊσχύσαντος βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, οι οποίες, κατά το άρθρο 51 του ΕισΝΑΚ, έχουν εφαρμογή για τον πριν από την εισαγωγή του ΑΚ, χρόνο, μπορούσε να αποκτηθεί κυριότητα επί ακινήτου και με έκτακτη χρησικτησία, κατόπιν ασκήσεως επ' αυτού νομής με καλή πίστη και με διάνοια κυρίου επί συνεχή τριακονταετία, εκείνος δε που χρησιδέσποζε μπορούσε να συνυπολογίσει στον χρόνο της δικής του νομής και τον χρόνο όμοιας νομής του δικαιοπαρόχου του, εφόσον είχε γίνει με νόμιμο τρόπο καθολικός ή ειδικός διάδοχος αυτού (ΑΠ 289/2016 ό.π). Η ειδική διαδοχή επί ακινήτου συνιστάτο μόνο με έγκυρη εν ζωή δικαιοπραξία, με την οποία, υποβαλλόμενη σε συμβολαιογραφικό τύπο κατά τον ισχύοντα προ της εισαγωγής του ΑΚ ν. της 26/10-6 /11-1856 “περί μεταγραφής κ.λ.π.” (αντίστοιχο το άρθρο 45 του ν. 4755/1931- Κώδικος περί τελών χαρτοσήμου), μεταβιβαζόταν το δικαίωμα του προκτήτορα επί του ακινήτου στον ειδικό διάδοχο και η οποία -ειδική διαδοχή- αποτελεί κατά νόμο, δια τον ως άνω υπολογισμό του χρόνου χρησικτησίας, σύνδεσμο μεταξύ του ήδη νομέα και των προκτητόρων, του οποίου ελλείποντος, αποκλείεται ο συνυπολογισμός (ΑΠ 289/2016, ΑΠ 785/2012, αδημ ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Αντιθέτως, όσον αφορά την καθολική διαδοχή, σύμφωνα με τις διατάξεις των ν. 12 Πανδ. (28.7), ν. 14 παρ. 8 Πανδ. (11.7) και ν.69 Πανδ. (29.2) του προϊσχύσαντος του ΑΚ βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, οι εκούσιοι ή εξωτικοί κληρονόμοι, στους οποίους περιλαμβάνονται η σύζυγος, καθώς και οι μη υπεξούσιοι κατιόντες του κληρονομούμενου, δηλαδή οι ενήλικοι κατιόντες-όπως ορίζει ο νόμος 2310/1920 «περί της εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής» (άρθρο 1 και 7 § 1, ΑΠ 810/2010 ΧΡΙΑ 2011.437)- αποκτούσαν την κληρονομία με μονομερή δήλωση της βούλησής τους για αποδοχή αυτής, που αποτελούσε δικαιοπραξία μη απευθυντέα (υπεισέλευση στην κληρονομία). Η δήλωση αυτή μπορούσε να είναι είτε ρητή (έγγραφη ή προφορική), είτε σιωπηρή, συναγόμενη από συμπεριφορά ή πράξεις που φανέρωναν την πρόθεση εκείνου που καλείτο στην κληρονομία για ανάμειξη σ' αυτή και απόκτησή της, χωρίς να απαιτείται πανηγυρικός τύπος γι' αυτήν (ΑΠ 289/2016 ό.π, ΑΠ 366/2015, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΑΠ 810/2010 ό.π). Σύμφωνα επίσης, με τις διατάξεις των ν. 2 Εισ. (2-19), 3 Εισ. (3-1), 14 Πανδ. (38.16), οι οικείοι (sui), δηλαδή τα ανήλικα τέκνα του κληρονομούμενου, που τελούσαν υπό την άμεση πατρική εξουσία του τελευταίου, κατά τον χρόνο του θανάτου του, αποκτούσαν αυτοδικαίως την κληρονομία του εξουσιαστή πατέρα τους, χωρίς τη γνώση ή βούλησή τους, είτε επρόκειτο για κληρονομική διαδοχή από το νόμο (εξ αδιαθέτου), είτε από διαθήκη (ΑΠ 289/2016 ό.π). Οι παραπάνω διατάξεις, έχουν εφαρμογή όταν ο κληρονομούμενος απεβίωσε πριν από την εισαγωγή του Αστικού Κώδικα (άρθρο 92 του ΕισΝΑΚ, ΑΠ 366/2015, ΑΠ 383/2014 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), όπως και εκείνες των ν. 7 Εισ. (2.19), ν. 17 παρ. 1, ν. 60, ν. 77, ν. 95 πανδ. (29.2), ν. 4 Κωδ. (6.31), Βασ. 52, 68, 86 (35.14), σύμφωνα με τις οποίες η από την κληρονομία παραίτηση (αποποίηση) γινόταν πριν από κάθε ανάμειξη σ' αυτή, ως μονομερής δε δήλωση βούλησης, μη χρήζουσα αποδοχής και μη υποβαλλόμενη σε καμιά διατύπωση, γινόταν ρητά ή σιωπηρά, συναγόμενη συμπερασματικά από πράξεις του κληρονόμου, από τις οποίες σαφώς δηλωνόταν ο σκοπός του προς απόκρουση της κληρονομίας (ΑΠ 810/2010 ό.π).

Το εκκαλούν, με τον δεύτερο λόγο της έφεσής του επαναφέρει τον πρωτοδίκως προταθέντα ισχυρισμό του περί αοριστίας της αγωγής για τον λόγο ότι δεν περιγράφεται επαρκώς το μείζον ακίνητο και η επιφάνειά του, ούτε η ακριβής θέση του επιδίκου επί αυτού, ενώ δεν ενσωματώνεται στο δικόγραφο της αγωγής και τοπογραφικό διάγραμμα, ώστε να μην γεννάται αμφιβολία για την ταυτότητά του. Επίσης, δεν περιγράφεται επαρκώς το επίδικο κατά είδος, έκταση, όρια και πλευρικές διαστάσεις, δεδομένου ότι από την απλή αναφορά και παράθεση του τίτλου της ενάγουσας δεν μπορεί να διαπιστωθεί αν εφαρμόζεται επί του εδάφους, τα δε περιγραφόμενα όρια είναι ασαφή και απροσδιόριστα. Ακόμη, δεν αναφέρονται οι απότεροι δικαιопάροχοι της ενάγουσας, οι νόμιμοι τίτλοι τους και η μεταγραφή τους, πράξεις νομής αυτών αλλά και της ίδιας, ο χρόνος έναρξης της νομής των δικαιοπαρόχων τους, ούτε ο δικαιопάροχος στο πρόσωπο του οποίου συμπληρώθηκε η έκτακτη χρησικτησία το 1915, καθώς και η καλή πίστη τους, επιπλέον δε μνημονεύεται το υπ' αριθμ./1918 πωλητήριο συμβόλαιο χωρίς να μνημονεύονται τα συμβαλλόμενα μέρη, ενώ δεν αναγράφεται ο τόμος και ο αριθμός μεταγραφής του νομίμου τίτλου της ενάγουσας. Από την επισκόπηση, ωστόσο, του δικογράφου της αγωγής, προκύπτει ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι απορριπτέες,

καθόσον σε αυτήν περιέχεται ακριβής περιγραφή του επιδίκου, με αναφορά της έκτασης και της θέσης του, των πλευρικών διαστάσεων και του προσανατολισμού του, παρ'ότι τούτο δεν ήταν αναγκαίο, σύμφωνα με τη σχετική σκέψη που προηγήθηκε, ούτε ήταν αναγκαίος ο προσδιορισμός της θέσης του σε σχέση με το μείζον ακίνητο, από την κατάτμηση του οποίου προήλθε, δεδομένου ότι αναφέρεται ο αριθμός ΚΑΕΚ του ιδίου και των όμορων ακινήτων, ώστε να μην μπορεί να δημιουργηθεί αμφιβολία ως προς τη θέση και την ταυτότητά του. Επίσης, μνημονεύονται όλοι οι δικαιούχοι της ενάγουσας και οι πράξεις νομής τους αλλά και της ίδιας, οι οποίες ανάγονται μέχρι το έτος 1864, η καλή πίστη όλων, χωρίς να απαιτείται και παράθεση των πραγματικών περιστατικών, στα οποία θεμελιώνεται, ούτε και μνεία της ύπαρξης νόμιμων τίτλων και μεταγραφή αυτών για όλους τους δικαιούχους της ενάγουσας, αφού, δεδομένης της άρνησης της κυριότητας αυτών εκ μέρους του εναγομένου, αρκεί η επίκληση των προϋποθέσεων απόκτησης κυριότητας εκ μέρους αυτών, με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, η οποία και γίνεται καθ'υποφοράν στο αγωγικό δικόγραφο. Σημειώνεται ότι το υπ'αριθμ./1918 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Σαλαμίνας, δεν αποτελεί νόμιμο τίτλο κτήσης της κυριότητας εκ μέρους δικαιούχου της ενάγουσας, ώστε να απαιτείται και αναγραφή των συμβαλλομένων, και ειδικώς για την ενάγουσα αρκεί η επίκληση της νόμιμης μεταγραφής του νόμιμου τίτλου της. Επομένως, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφαση κατέληξε στην ίδια κρίση, αν και άνευ αιτιολογίας, που συμπληρώνεται από την αιτιολογία της παρούσας δεν έσφαλε περί την ερμηνεία και την εφαρμογή του νόμου, και πρέπει ο συγκεκριμένος λόγος της έφεσης, να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Από τις ρυθμίσεις που περιέχονται στο πρωτόκολλο της 21.1/3.2.1830 “περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος” (ιδίως στο άρθρο 5 αυτού) και στα ερμηνευτικά αυτού Πρωτόκολλα της 4/16.6.1830 και της 19.6/1.7.1830 σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27.6/9.7.1832 Συνθήκης της Κων/λεως “περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος” και τις διατάξεις του άρθρου 16 του νόμου της 26.6/10.7.1837 “περί διακρίσεως κτημάτων” προκύπτει, ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν έγινε καθολικός διάδοχος του Τουρκικού Δημοσίου, αλλά στην κυριότητά του περιήλθαν εκείνα μόνο τα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία κατά τη διάρκεια του πολέμου κατέλαβε με τις στρατιωτικές δυνάμεις και δήμευσε και εκείνα τα οποία, κατά τον χρόνο υπογραφής των ως άνω πρωτοκόλλων, είχαν εγκαταλειφθεί από τους (αναχωρήσαντες) Οθωμανούς, πρώην κυρίου αυτών και δεν είχαν καταληφθεί από τρίτους, έως την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νόμου, περί διακρίσεως κτημάτων, όχι όμως και τα όσα κατά την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης και ακολούθως κατέχονταν από Έλληνες ιδιώτες με διάνοια κυρίου, έστω και χωρίς έγκυρο και ισχυρό τίτλο. Ειδικώς, ως προς τα ευρισκόμενα στην Αττική οθωμανικά κτήματα, δεν μπορεί να γίνει λόγος για περιέλευσή τους στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου με το δικαίωμα πολέμου, αφού η Αττική-στην οποία υπάγεται η Σαλαμίνα- δεν κατακτήθηκε με όπλα, αλλά παραχωρήθηκε στο Ελληνικό Κράτος στις 31.3.1833, με βάση την από 27.6/9.7.1832 Συνθήκη της Κων/λεως και κατόπιν σχετικών συμφωνιών μεταξύ των Ελληνικών και Τουρκικών αρχών, ενώ, εξάλλου, κατά τη διάρκεια της τρίτης Τούρκικης κυριαρχίας στην Αττική (δηλαδή από 25.5.1827 έως 31.3.1833) και ειδικότερα κατά το έτος 1829, ο κυρίαρχος Σουλτάνος είχε εκδώσει θέσπισμα με το οποίο παραχώρησε δωρεάν στους Αθηναίους (Οθωμανούς και Έλληνες) την κυριότητα των ήδη κατεχομένων από αυτούς ακινήτων της Αττικής, τα σχετικά δε ιδιοκτησιακά τους δικαιώματα αναγνωρίστηκαν ακολούθως με το από 21.1/3.2.1830 Πρωτόκολλο Ανεξαρτησίας της Ελλάδος και με την πιο πάνω Συνθήκη της Κων/λεως (ΑΠ 781/2016, ΑΠ 148/2016 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Όσον αφορά τα ακίνητα που ευρίσκοντο είτε στην ελληνική είτε στην τουρκική ζώνη κατοχής, κατά την 3.2.1830, εκείνων των εδαφών που τελικά αποτέλεσαν το πρώτο ελληνικό κράτος και κατέχονταν από Έλληνες ιδιώτες με διάνοια κυρίου, έστω και με άκυρο κατά το οθωμανικό δίκαιο τίτλο, (ήτοι ταπί, χοτζέτι ή βουγιουρδί), αυτά αναγνωρίστηκαν ως ανήκοντα στους τελευταίους (ΑΠ 73/2018, ΑΠ 1190/2015 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Πλέον αυτών, κατά το άρθρο 1 του ΒΔ διατάγματος της 3/12-12-1833, όλα τα λιβάδια (ή βοσκοτόπια) για την υπέρ ιδιώτη επικαρπία των οποίων δεν υπάρχει έγγραφο ειδικού σχετικού περιεχομένου, που να έχει εκδοθεί από την αρμόδια Οθωμανική Κρατική Υπηρεσία, ήτοι ειδικό ταπίο, θεωρούνται δημόσια και η νομή

τους παραμένει στο Δημόσιο. Κατάλυση της κυριότητας του Δημοσίου και δημιουργία κυριότητας του ιδιώτη δεν μπορούσε να επιφέρει ούτε η μεταβίβαση της γης με σπαχί, ταπί ή χοτζέτι, γιατί οι τίτλοι αυτοί μόνο δικαίωμα διηνεκούς εξουσίασης (τεσσαρούφ) μπορούσαν να προσπορίσουν. Η παραπάνω διάταξη (άρθρου 1 του ΒΔ/τος 3/12-12-1833) αφορά τη συντήρηση των δικαιωμάτων του Δημοσίου, που προϋπήρχαν και δεν καθιστά ανεπίδεκτα νομής και ιδιωτικής κτήσης στο μέλλον τα ακίνητα αυτά. Η έννοια αυτή προκύπτει και από τα άρθρα 1 παρ. 2ν. ΚΘ' 31-1/18-2-1964 και 3ν. ΨΗΖ/1 880. Επομένως, και στα ακίνητα αυτά-όπως και για τα δάση- χωρεί, υπό τις ίδιες ως άνω προϋποθέσεις, έκτακτη χρησικτησία μέχρι τις 11-9-1915 (ΑΠ 1330/2015, ΑΠ 1507/2013 ό.π, ΑΠ 1721/2011 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Τέλος, για τα αδέσποτα ακίνητα καθιερώθηκε, το πρώτον το έτος 1837, ότι ανήκουν στο Δημόσιο, με το άρθρο 16 του ν. της 21.6/10.7.1837 “περί διακρίσεως κτημάτων”, με το οποίο ορίσθηκε, ότι “όλα τα παρ’ ιδιωτών ή κοινοτήτων μη δεσποζόμενα, δηλαδή όλα τα αδέσποτα, καθώς και τα των ακλήρων αποθανόντων κτήματα, επί των οποίων δεν υπάρχουν άλλων αποδεδειγμένα απαιτήσεις, ανήκουν στο Δημόσιο”. Στη συνέχεια, η αρχή αυτή επαναλήφθηκε με το άρθρο 2 του ν.1539/1938 και μετά την ισχύ του ΑΚ με το άρθρο 972 αυτού. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις του προϊσχύσαντος βυζαντινορωμαϊκού δικαίου των ν. 1, 23 Πανδ. (47,1), Εισ. 47 (2. 1), προϋπόθεση για την περιέλευση κάποιου πράγματος στην κατηγορία των αδέσποτων, ήτοι των πραγμάτων, τα οποία είναι μεν ικανά να τεθούν υπό την ανθρώπινη εξουσία, αλλά δεν υπάρχει κύριος τούτων, και τα οποία, σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 16 του ν. 21.6/10.7.1837, ανήκουν κατά κυριότητα στο Δημόσιο, είναι όχι μόνο η εγκατάλειψη της νομής του πράγματος (κινητού ή ακινήτου), αλλά και η βούληση εγκατάλειψης του πράγματος, δηλαδή απόφαση του κυρίου περί παραιτήσεως αυτού από την κυριότητα, χωρίς πρόθεση περαιτέρω μεταβίβασης του πράγματος σε συγκεκριμένο τρίτο πρόσωπο. Η βούληση του κυρίου πρέπει να εκδηλώνεται υπό συνθήκες που δεν καθιστούν αυτήν αμφίβολη και υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι ο παραιτούμενος ήταν κύριος του πράγματος. Για την εγκατάλειψη του ακινήτου με σκοπό παραιτήσεως από την κυριότητα, κατά το προϊσχύσαν β.ρ. δίκαιο, δεν απαιτείτο ο τύπος του συμβολαιογραφικού εγγράφου και μεταγραφή, όπως ήδη απαιτείται υπό την ισχύ του ΑΚ. Ο νόμος αυτός “περί διακρίσεως κτημάτων” τροποποίησε τον προϊσχύσαντα αυτού κανόνα του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, κατά τον οποίο όποιος καταλάμβανε αδέσποτο αποκτούσε τη κυριότητα του (Πανδ. 41.1), έτσι ώστε να μην απαιτείται πλέον η πραγματική κατάληψη των αδέσποτων ακινήτων, προκειμένου να επέλθει κτήση της κυριότητας. Η τροποποίηση αυτή υπαγορεύτηκε από την ανάγκη να καταστεί ευχερής η κτήση από το Ελληνικό Δημόσιο της κυριότητας των κτημάτων, τα οποία είχαν εγκαταλειφθεί από τους Οθωμανούς ιδιοκτήτες τους, οι οποίοι αποχώρησαν από την Ελλάδα λόγω του απελευθερωτικού αγώνα (ΑΠ 1920/2014, ΑΠ 974/2008 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Πλέον αυτών, στη διεκδικητική αγωγή, ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι το επίδικο δεν είναι του ενάγοντα, αλλά δικό του, επικαλούμενος ο τελευταίος πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν διαφορετικό τρόπο κτήσης του επιδικίου από αυτόν του ενάγοντα (δηλ. ο ενάγων επικαλείται παράγωγο τρόπο και ο εναγόμενος πρωτότυπο), τότε αυτός ο ισχυρισμός του εναγομένου, αποτελεί ένσταση ίδιας κυριότητας. Εάν, όμως, επικαλείται πραγματικά περιστατικά, που θεμελιώνουν όμοιο τρόπο κτήσης του επιδικίου με αυτόν του ενάγοντα (δηλ. ο ενάγων επικαλείται παράγωγο τρόπο και ο εναγόμενος ομοίως), τότε, εάν τα πραγματικά περιστατικά που προσδίδουν κυριότητα στον εναγόμενο είναι σύγχρονα ή προγενέστερα από αυτά που επικαλείται ο ενάγων, τότε ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί άρνηση, ενώ εάν είναι μεταγενέστερα από αυτά που αναφέρει ο ενάγων, τότε ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί ένσταση ίδιας κυριότητας (ΑΠ 1311/2010, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΕφΛαρ 161/2015 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2015.633, ΕφΑθ 1891/2015, αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Έτσι, οι από τις παραπάνω διατάξεις, περί απόκτησης δηλαδή κυριότητας, με βάση τις ρυθμίσεις που περιέχονται στο πρωτόκολλο της 21.1/3.2.1830 “περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος” (ιδίως στο άρθρο 5 αυτού) και στα ερμηνευτικά αυτού Πρωτόκολλα της 4/16.6.1830 και της 19.6/1.7.1830 σε συνδυασμό με τις ρυθμίσεις της από 27.6/9.7.1832 Συνθήκης της Κων/λεως “περί οριστικού διακανονισμού των ορίων της Ελλάδος” και τις διατάξεις του άρθρου 16 του νόμου της 26.6/10.7.1837 “περί διακρίσεως κτημάτων”, εκ του λόγου ότι το επίδικο ανήκε στο Τουρκικό Κράτος ή Οθωμανούς και καταλήφθηκε κατά τη διάρκεια της Ελληνικής

Επανάστασης από το Ελληνικό Κράτος, ή ότι είχε εγκαταλειφθεί από αναχωρήσαντες Οθωμανούς, ισχυρισμοί του Ελληνικού Δημοσίου, που προβάλλονται από αυτό προς αντίκρουση της εναντίον του ασκηθείσας αναγνωριστικής (ή διεκδικητικής) αγωγής κυριότητας ακινήτου, αποτελούν ενστάσεις, ως γεγονότα διακωλυτικά της γένεσης του δικαιώματος κυριότητας του ενάγοντος και όχι αιτιολογημένη άρνηση μιας τέτοιας αγωγής. Επομένως, τα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την ιστορική βάση των ισχυρισμών (ενστάσεων) αυτών, πρέπει να επικαλεσθεί και αποδείξει το ενιστάμενο Ελληνικό Δημόσιο και για τον λόγο αυτό τις συνέπειες της αμφιβολίας του δικαστηρίου περί της βασιμότητας των ισχυρισμών αυτών τις φέρει αυτό και όχι ο ενάγων. Κατά συνέπεια εάν δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη κυριότητας ή άλλου δικαιώματος του Δημοσίου η αγωγή δεν θα απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη (ΑΠ 148/2016 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Συνεπώς, ο προταθείς το πρώτον με τις προτάσεις του εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, ισχυρισμός- σύμφωνα με τη σχετική σκέψη που προεκτέθηκε-περί απόκτησης της κυριότητας του επιδικου δυνάμει των άνω πρωτοκόλλων περί ανεξαρτησίας της Ελλάδος και την προαναφερθείσα Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης, δικαίωμα πολέμου, πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαράδεκτος (άρθρο 527 του ΚΠολΔ), ενώ είναι και μη νόμιμος, σύμφωνα με την προεκτεθείσα σκέψη αφού, ειδικώς ως προς τα ευρισκόμενα στην Αττική οθωμανικά κτήματα αυτά δεν καταλήφθηκαν από τις στρατιωτικές δυνάμεις του νεοσύστατου ελληνικού κράτους.

Από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που εξετάστηκαν με επιμέλεια των διαδίκων ενώπιον του ακροατηρίου του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απομαγνητοφωνημένα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασής του, και όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, ορισμένα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, χωρίς να παραλείπεται κανένα για την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης ασχέτως αν μνημονεύεται ή όχι ειδικά, λαμβάνοντας υπόψη και τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής (άρθρο 336 § 3,4 του ΚΠολΔ, χωρίς να ληφθούν υπόψη : α/ το με ημερομηνία εκτύπωσης 30-4-2014 έγγραφο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, β/ οι υπ' αριθμ. 4908/2008 και 5145/2012 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, η υπ' αριθμ. 626/2010 απόφαση του Εφετείου Πειραιώς και η υπ' αριθμ. 112/2013 απόφαση του Αρείου Πάγου, γ/ αντίγραφα από τις μερίδες του, του και του, δ/ η από 22-10-2007 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./2007 και από 21-1-2010 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./2010) απευθυνόμενες στο Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιώς, αγωγές, τα οποία προσκομίζει η εφεσίβλητη, χωρίς να τα επικαλείται κατά τρόπο συγκεκριμένο αλλά με αναφορά στα αποδεικτικά μέσα που είχε προσκομίσει πρωτοδίκως, χωρίς έστω μνεία του αριθμού τους ως σχετικών, η οποία θα αρκούσε (ΑΠ 2076/2014 αδημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης : Το επίδικο ακίνητο, αποτελεί αγροτεμάχιο, που βρίσκεται στη θέση «.....» της κτηματικής περιφέρειας της πρώην Κοινότητας Σαλαμίνας. Έχει έκταση, σύμφωνα με το απόσπασμα του κτηματολογικού διαγράμματος 707 τμ, έχει καταχωριστεί με ΚΑΕΚ και εμφανίζεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα Α,Β,Γ,Δ,Α στο από 16-8-1993 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού,, σύμφωνα με το οποίο, συνορεύει βόρεια, επί της πλευράς Α-Δ, μέτρων 33,30 με πρώην ιδιωτική και ήδη αγροτική οδό, πλάτους 8 μέτρων, νότια επί της πλευράς Β-Γ, μέτρων 19,50 με ιδιοκτησία, ανατολικά επί πλευράς Γ-Δ μέτρων 26,70 μ με ιδιοκτησία αγνώστου και δυτικά, επί της πλευράς Α-Β, μέτρων 30 με αγροτική οδό, πλάτους 8 μέτρων. Στο κτηματολόγιο Σαλαμίνας, φέρεται ότι ανήκει στο Ελληνικό Δημόσιο, ως τμήμα του υπ' αριθμ. δημόσιου κτήματος, εκτάσεως 18 στρεμμάτων και 280 τμ [σχετ. το από 18-11-2008 τοπογραφικό διάγραμμα της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά (Τεχνικό Τμήμα), υπ' αριθμ. ... (...../9-4-2014 έγγραφο του Τμήματος Δημοσίων Κτημάτων της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά και από 18-11-1998 έκθεση ελέγχου της ίδιας Κτηματικής Υπηρεσίας]. Το ακίνητο περιήλθε στην ενάγουσα, αιτία αγοράς, δυνάμει του υπ' αριθμ./1993 συμβολαίου της συμβολαιογράφου Πειραιώς,, που έχει νόμιμα μεταγραφεί στα βιβλία μεταγραφών του

Υποθηκοφυλακείου Σαλαμίνας (τ., αρ.α), από τον Αυτός το είχε αποκτήσει προηγουμένως, αιτία πωλήσεως με το υπ' αριθμ...../1963 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Σαλαμίνας, που έχει νόμιμα μεταγραφεί στα παραπάνω βιβλία μεταγραφών (τ., α.α), από τους και Οι τελευταίοι είχαν καταστεί κύριοι ευρύτερης έκτασης, επιφάνειας 14.222 τμ, με αγορά από την, δυνάμει του υπ' αριθμ./1962 συμβολαίου του παραπάνω συμβολαιογράφου, που έχει επίσης μεταγραφεί στα ίδια ως άνω βιβλία μεταγραφών (τ....., α.α). Το επίδικο, ως τμήμα μείζονος εκτάσεως, περιήλθε αρχικά στην, από μητρική κληρονομία, η οποία δυνάμει των υπ' αριθμ και/1864 συμβολαίων του Ειρηνοδίκη Σαλαμίνας, εκτελούντος χρέη συμβολαιογράφου,, που έχουν μεταγραφεί στα βιβλία μεταγραφών του παραπάνω Υποθηκοφυλακείου (τ... και α.α .. και ... αντίστοιχα), αρχικά το διένειμε μεταξύ της ίδιας και του και στη συνέχεια, μεταβίβασε, λόγω πωλήσεως στον τελευταίο και το δικό της τμήμα εκ της διανομής. Έκτοτε το επίδικο ακίνητο καλλιεργείτο με οπωρολαχανικά και αμπέλια και εκμισθωνόταν σε τρίτους. Στη συνέχεια αυτό περιήλθε ατύπως στον –εγγονό του, ήτοι τον γιό του γιού του, η παρουσία του οποίου στην περιοχή, όπως και του, που ήταν συγγενής του και φέρεται ως ιδιοκτήτης όμορης έκτασης, επιβεβαιώνεται και από τον μάρτυρα αποδείξεως, και στη συνέχεια, μετά τον θάνατό του, στη θυγατέρα του, η οποία συνέχισε να ασκεί τις ίδιες πράξεις νομής, με χρονική αφετηρία που δεν μπορεί να διευκρινιστεί, ενώ δεν αποδείχθηκε αν ήταν ενήλικη ή ανήλικη κατ'εκείνο τον χρόνο, ώστε να απαιτείται ανάμιξη της στην κληρονομία του πατρός της ή αρκούσε η ιδιότητά της για την απόκτησή της αυτοδικαίως, σύμφωνα με τη σχετική σκέψη που προεκτέθηκε. Γεγονός, πάντως, είναι ότι υπήρξε συνεχής και αδιάλειπτη άσκηση πράξεων νομής εκ μέρους της ίδιας και των προγόνων της, με καλή πίστη, δηλαδή με την πεποίθηση ότι δεν παραβιάζονται δικαιώματα τρίτων, ήδη από το έτος 1864 τουλάχιστον, δηλαδή για χρονικό διάστημα άνω της τριακονταετίας, με αποτέλεσμα την κτήση κυριότητας επ'αυτού δι'εκτάκτου χρησικτησίας, υπό τους όρους του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, ήδη προ της 11-9-2015. Μέχρι τότε αλλά και μεταγενέστερα, μέχρι το 1940, ουδέποτε αμφισβητήθηκε η επ'αυτού νομή των παραπάνω προσώπων, ούτε αποδείχθηκαν εκ μέρους του Δημοσίου πράξεις νομής οποτεδήποτε, όπως το τελευταίο ισχυρίστηκε και πρωτοδίκως, και απόκτηση κυριότητας εκ μέρους του δι'εκτάκτου χρησικτησίας, κατά κατάλυση του δικαιώματος των δικαιωπαρόχων της ενάγουσας και της ίδιας, ή ενέργειες αμφισβήτησης του δικαιώματός τους, όπως θα ήταν λογικώς αναμενόμενο, αν επρόκειτο πράγματι για δημόσια έκταση. Τότε, δηλαδή το έτος 1940, εκδόθηκε σειρά πρωτοκόλλων γνωμοδοτήσεως, δια των οποίων προσδιορίστηκε για πρώτη φορά μίσθωμα για τη χρήση ευρύτερης έκτασης 18 στρεμμάτων από την ανωτέρω,, για τα έτη 1926 έως 1939, τα οποία εγκρίθηκαν με σχετικές αποφάσεις του Νομάρχη Αττικής και Βοιωτίας. Τα πρωτόκολλα, ωστόσο, αυτά ακυρώθηκαν με την υπ' αριθμ. 38/1940 απόφαση του Ειρηνοδίκη Σαλαμίνας, κατόπιν ασκήσεως ανακοπής από την τελευταία, δεκτού γενομένου ότι η ίδια ήταν κυρία και κάτοχος αυτής, και ότι είχε περιέλθει σε αυτήν με κληρονομική διαδοχή και ότι καλλιεργείτο προ εβδομηκονταετίας από τους εκάστοτε ιδιοκτήτες και από την ίδια, χωρίς ποτέ να ενοχληθεί. Εξάλλου, με την υπ' αριθμ. Ε4159/2170/Ν 11549/1975 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εμπορικής Ναυτιλίας, ανακλήθηκε η δυνάμει της υπ' αριθμ. 349/175/16-2-1972 κοινής υπουργικής απόφασης κηρυχθείσα αναγκαστική απαλλοτρίωση στην περιοχή του νοτίου ημίσεως του ακρωτηρίου Κυνοσούρας της νήσου Σαλαμίνας προς επέκταση της χερσαίας ζώνης Λιμένα Πειραιά, με μνεία ότι θα γίνει σχετική καταχώριση στις μερίδες των εικαζόμενων ιδιοκτητών μεταξύ των οποίων και ο δικαιωπάροχος της ενάγουσας, Το γεγονός αυτό ενισχύει την παραδοχή ότι το επίδικο ουδέποτε ανήκε κατά κυριότητα στο εκκαλούν αλλά στην ενάγουσα, αφού, σε διαφορετική περίπτωση δεν θα ήταν νοητή η κήρυξη απαλλοτρίωσης. Επιπλέον, στο από 15-10-1970 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών, το οποίο εκδόθηκε, για τον λόγο ότι είχε ανακύψει ζήτημα σχετικά με τις καταπατήσεις εκτάσεων στη θέση «.....» περιοχής Σαλαμίνας, και κατόπιν διενέργειας σχετικής έρευνας, δεν μνημονεύονται τίτλοι του εκκαλούντος ούτε τυχόν πράξεις νομής του επί του επιδίκου, και γίνεται αναφορά μόνον στην υπ' αριθμ./1970 αναφορά του Οικονομικού Εφόρου Σαλαμίνας, από την οποία προκύπτει ότι οι εικονιζόμενες στο από 27-2-1939 διάγραμμα των μηχανικών -..... εκτάσεις, είναι καταχωρημένες στο βιβλίο καταγραφής δημοσίων κτημάτων υπ' αυξ.αριθμ., έως και Δεν αποδείχθηκε, όμως, με βάση και την προαναφερθείσα πράξη αναγκαστικής απαλλοτρίωσης ότι το επίδικο

περιλαμβάνεται στην ευρύτερη έκταση των 18.280 τμ, εντός του Δημοσίου Κτήματος, για την οποία το εκκαλούν έχει υποβάλει δήλωση ιδιοκτησίας στο Εθνικό Κτηματολόγιο. Έτσι, παρά την καταχώρισή του ως δημοσίου κτήματος δεν τεκμηριώνεται η κυριότητα του δημοσίου ούτε αναιρούνται οι πράξεις νομής της ενάγουσας και των δικαιωπαρόχων της, οι οποίες ανάγονται συνεχώς και αδιαλείπτως μέχρι το έτος 1864.

Το εκκαλούν επαναφέρει με την έφεσή του την ένσταση ίδιας κυριότητας, που είχε προτείνει και πρωτοδίκως, επικαλούμενο ότι απέκτησε το επίδικο αγροτεμάχιο ως τμήμα του υπ' αριθμ. δημοσίου κτήματος : 1) ως διάδοχος του Τουρκικού Κράτους, δυνάμει του Πρωτοκόλλου τη 21-1/3-2-1980 «περί ανεξαρτησίας της Ελλάδας» και των ερμηνευτικών πρωτοκόλλων της 4/16-6-1830 και της 19-6/1-7-1830, καθώς και της από 27-6/9-7 Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης, β) άλλως διότι το κατέλαβε ως εγκαταλελειμμένο, 3) άλλως διότι αποτελούσε λιβάδι ή βοσκότοπο κατά την 3/15-12-1833, 4) άλλως με τα προσόντα της τακτικής άλλως της έκτακτης χρησικτησίας, νεμόμενο αυτό με καλή πίστη από την Ελληνική Επανάσταση το έτος 1821 μέχρι τον χρόνο άσκησης της αγωγής, 5) άλλως διότι ήταν αδέσποτο κατά την 21-6/10-7-1837, χωρίς να απαιτείται κατάληψή του.

Οι παραπάνω ισχυρισμοί, ωστόσο, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι, διότι δεν αποδείχθηκε ότι το επίδικο ήταν χορτολιβαδικό σε όλη του την έκταση, ότι ανήκε στο Τουρκικό Δημόσιο ή σε Τούρκους υπηκόους που εγκατέλειψαν την επικράτεια και δεν διατήρησαν τις ιδιοκτησίες τους ούτε επανήλθαν έως την έναρξη ισχύος του ν. 26-6/10-7-1837, ή ότι κατέστη στη συνέχεια αδέσποτο αλλά ούτε και άσκηση πράξεων νομής εκ μέρους του εκκαλούντος, κατά τα αμέσως παραπάνω εκτεθέντα. Σημειώνεται, άλλωστε, ότι ο τρόπος απόκτησης κυριότητας εκ μέρους του Δημοσίου θα πρέπει να στηρίζεται στη θετική επίκληση και απόδειξη από αυτό των γεγονότων που τον θεμελιώνουν και όχι στην αρνητική επίκληση της όποιας έλλειψης παρουσιάζουν οι τίτλοι που επικαλείται ο ιδιώτης για τη θεμελίωση της δικής του κυριότητας, διότι από την ύπαρξη μιας τέτοιας έλλειψης δεν τεκμαίρεται η ύπαρξη κυριότητας του Δημοσίου.

Εξάλλου, η περιοχή κηρύχθηκε σε κτηματογράφηση στο πλαίσιο εργασιών για τη δημιουργία Εθνικού Κτηματολογίου σύμφωνα με τον ν.2308/1995, και κατά τη διαδικασία της κτηματογράφησης καταχωρήθηκε ανακριβώς με ΚΑΕΚ/..... ως ιδιοκτησία του εναγομένου. Η εγγραφή, όμως, αυτή, με βάση όσα αποδείχθηκαν, είναι ανακριβής, ως προς το καθεστώς κυριότητας, εφόσον ανήκει στην ενάγουσα. Επομένως, τα αυτά δεχόμενο το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, που αντικαθίσταται και συμπληρώνεται από την αιτιολογία της παρούσας απόφασης (άρθρο 534 του ΚΠολΔ), ορθά το νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, των περί του αντιθέτου υποστηριζόμενων από το εκκαλούν απορριπτομένων ως αβασίμων.

Κατ' ακολουθίαν όσων προεκτέθηκαν, και μη υπάρχοντος άλλου λόγου έφεσης προς έρευνα, πρέπει ν' απορριφθεί η κρινόμενη έφεση στο σύνολό της, και να επιβληθεί σε βάρος του εκκαλούντος, η δικαστική δαπάνη της εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, κατόπιν σχετικού αιτήματός της, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό, λαμβάνοντας υπόψη ότι, κατά το άρθρο 22 § 1 του ν.3693/1957, η αποδοτέα από το Δημόσιο δαπάνη του πληρεξουσίου δικηγόρου της εφεσίβλητης, πρέπει να μειωθεί στο ήμισυ, μη δυνάμενη σε κάθε περίπτωση να υπερβεί τις 100.000 δραχμές και ήδη 293 ευρώ για κάθε βαθμό δικαιοδοσίας (Υ.Α 134423/1993, ΦΕΚ Β' 11/1993, (106, 176, 183 και 191 § 2 του ΚΠολΔ, 63 § 1, 68 § 1 και 69 του ν.4194/2013).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ την από 10-11-2016 (υπ' αριθμ. εκθ. καταθ./11-11-2016) έφεση του εναγομένου, κατά της υπ' αριθμ. 4672/2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και απορρίπτει αυτήν κατ' ουσίαν.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εκκαλούντος τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, στις 29-7-2020.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ